

S. 8, 14 sed non possum imperare mihi quin doleam.

S. 10, 3 de aliis quoque virtutibus, quibus claruit, aliqua dicamus, nam omnia dicere non sufficimus. Nemo miretur.

S. 22, 33 nec voto defuit nec facto.

S. 23, 41 in fide frigeabant.

S. 26, 5 ad gemitus et lacrimas commovit.

S. 30, 41 spe dubia suspendit.

S. 32, 9 Sed non minor luctus circa funus imperatoris erat: procures plangebant, vulgus lamentabatur, ubique gemitus, ubique planctus, ubique vox dolentium audiebatur. Ad exequias illas viduae, pupilli, denique totius patriae pauperes conveniunt: deflent se orbatos patre.

S. 32, 28 Nunc demum regnas, nunc diadema portas . . huic tuae felicitati debetur tripudium non luctus.

S. 32, 39 quae sicut non poterant absque lacrimis a me scribi, sic non poterunt absque lacrimis a te legi (Schluss der Vita).

Da die Briefe des Sulpicius Severus vornehmlich den Hintritt des heiligen Martinus zum Gegenstande haben, so lag es nahe, auch die Vita Martini desselben Verfassers zur Vergleichung heranzuziehen. Von den hier folgenden Parallelen dürften diejenigen merkwürdig sein, welche die Namenlosigkeit des Verfassers der Vita Heinrici und der Vita Martini betreffen:

S. 143, 19 sed tamen ego non possum mihi imperare quin doleam.

S. 140, 1 ceterum omissum hoc a me in libello illo, quem de vita illius scripsimus, nemo miretur, cum ibidem sim professus me non omnia illius facta complexum.

S. 144, 1 voto atque virtute.

S. 144, 27 caritate, quae cum . . frigescat.

S. 145, 8 in lacrimas fletusque commoveo.

S. 142, 11 suspensus ac dubius.

S. 150, 4 In obsequium vero funeris credi non potest quanta hominum multitudo convenerit . . cuncti ex agris atque vicis . . adfuerunt. O quantus luctus omnium, quanta praecipue maerentium lamenta monachorum.

S. 148, 7 Tunc vero maeror et luctus omnium et vox una plangentium: cur nos, pater, deseris?

S. 143, 17 quamquam sciam virum illum non esse lugendum, cui post evictum mundum triumphatumque saeculum nunc demum reddita est corona iustitiae.

S. 151, 9 illinc nos, ut spero, custodiens me haec scribentem respicit, te legentem (Schluss des dritten Briefes).